

Dosarul nr. 2ra-206/22
2-17197851-01-2ra-17022022

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru – N. Arabadji
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – M. Anton, I. Secrieru, V. Cotorobai

ÎNCHEIERE

13 aprilie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de Ivan Caraivanov și reprezentantul acestuia, avocatul Svetlana Voevuțkaia-Pîslariuc,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Ivan Caraivanov împotriva lui Maxim Carabeț, Avanes Avanesean și Vladimir Nani cu privire la constatarea rezoluțiunii contractului de investiție, încasarea în mod solidar a sumei și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 10 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-au admis apelurile declarate de Avanes Avanesean, Vladimir Nani și Maxim Carabeț, s-a casat hotărârea din 29 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru și s-a pronunțat o hotărâre nouă, prin care s-a respins acțiunea ca nefondată,

constată:

La 19 iulie 2017, Ivan Caraivanov a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Maxim Carabeț, Avanes Avanesean și Vladimir Nani cu privire la constatarea rezoluțiunii contractului de investiție, încasarea în mod solidar a sumei și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că, la 15 ianuarie 2016, Ivan Caraivanov, în calitate de „investitor” și Maxim Carabeț, Avanes Avanesean și Vladimir Nani, în calitate de „executanți” au încheiat contractul de investiții, obiectul căruia este aplicarea în practică a proiectului „Pistolgraph”, cu scopul atragerii ulterioare a profitului comercial.

Conform clauzelor contractuale, investitorul urma să investească mijloacele financiare în sumă de până la 100 000 de dolari SUA în termen de 6 luni de la momentul semnării contractului. Totodată, executorii erau obligați să execute tot complexul de lucrări în vederea creării, realizării și declanșării activității comerciale a proiectului, și anume: să determine și să înregistreze forma juridico-organizațională de activitate a proiectului, să creeze soft-ul și site-ul proiectului,

să realizeze cercetarea de marketing și calculele economice ale proiectului, să determine și să realizeze baza tehnico-administrativă, să asigure și să ducă evidența contabilă și fiscală a proiectului etc.

Reclamantul a menționat că în perioada anului 2016, în calitate de investitor, a transmis lui Maxim Carabeț, Avanes Avanesean și Nani Vladimir în total suma de 31 000 de dolari SUA și două calculatoare la prețul total de 68 845 de lei, care potrivit pct. 2 al contractului de investiție urmau să fie utilizați strict conform destinației și în conformitate cu prevederile contractului.

La fel, reclamantul a notat că, deși a investit suma de 31 000 de dolari SUA, executorii nu i-au prezentat un raport referitor la modul de utilizare și folosire a mijloacelor financiare acordate. Mai mult ca atât, până la depunerea cererii de chemare în judecată, executorii nu i-au prezentat și predat soft-ul și accesul la pagina web a site-lui ce urma să fie creat de executori.

Ivan Caraivanov pe parcursul anului 2016 a întreprins câteva încercări de a vedea cum sunt utilizate resursele financiare investite și la ce etapă se află realizarea proiectului, însă, nu a primit un răspuns explicit de la executori, primind răspunsuri formale, care nu conțineau date și acte concrete.

Prin răspunsul din 07 decembrie 2016, Maxim Carabeț, Avanesean Avanes și Nani Vladimir l-au asigurat că la 08 decembrie 2016 urmează să-i transmită versiunea finală a soft-ului și accesul la pagina web a site-lui proiectului „Pistolgraph” și să-i prezinte un raport privind modul de utilizare a investițiilor, însă, această obligație așa și nu a fost executată.

Prin somația din 17 iulie 2017, reclamantul a reziliat contractul de investiții din 15 ianuarie 2016, solicitând prezentarea unui raport oficial privind îndeplinirea de către executori a obligațiilor asumate și modul de utilizare a mijloacelor financiare primite în sumă totală de 31 000 de dolari SUA, transmiterea versiunii finale a soft-ului și accesul la pagina web a site-lui proiectului „Pistolgraph” și returnarea calculatoarelor primite.

Prin răspunsul din 02 august 2017, Maxim Carabeț, Avanesean Avanes și Nani Vladimir și-au asumat obligația să-i transmită versiunea finală a soft-ului și accesul la pagina web a site-lui proiectului „Pistolgraph” în perioada 7-9 august. Totodată, executorii au indicând că anexează la răspuns raportul privind modul de utilizare a investițiilor acordate, dar care *de facto* nu a fost anexat.

Reclamantul a remarcat că, la 28 august 2017, Maxim Carabeț, Avanesean Avanes și Nani Vladimir s-au prezentat la oficiul său din str. Dosoftei, 87 bir. 3, mun. Chișinău, dar au refuzat să-i transmită versiunea finală a soft-ului și accesul la pagina web a site-lui proiectului „Pistolgraph”, să prezinte raportul în baza somației din 17 iulie 2017 și să-i returneze calculatoarele primite, fapt constatat de către executorul judecătoresc Anatolie Bănărescu, care a fost prezent la această întâlnire și care a întocmit actul de constatare a faptelor din 28 august 2017.

În opinia reclamantului, executorii Maxim Carabeț, Avanesean Avanes și Nani Vladimir nu și-au exercitat obligațiile contractuale și urmează să-i restituie suma investită și contravaloarea calculatoarelor.

Reclamantul Ivan Caraivanov a solicitat prin cererea de chemare în judecată constatarea rezoluțiunii contractului de investiție din 15 ianuarie 2016, încasarea în mod solidar de la Maxim Carabeț, Avanesean Avanes și Nani Vladimir a

sumeii de 31 000 de dolari SUA și 68 845 de lei, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 29 iulie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Ivan Caraivanov.

S-a constatat rezoluțiunea contractului de investiție încheiat la 15 ianuarie 2016 între Ivan Caraivanov, în calitate de „investitor” și Maxim Carabeț, Avanes Avanesean și Vladimir Nani, în calitate de „executanți”.

S-a încasat în mod solidar de la Maxim Carabeț, Avanes Avanesean și Vladimir Nani în beneficiul lui Ivan Caraivanov cu titlu de investiții sumele de 31 000 de dolari SUA și 68 845 de lei.

S-a încasat în mod solidar de la Maxim Carabeț, Avanes Avanesean și Vladimir Nani în beneficiul lui Ivan Caraivanov cheltuielile de judecată, inclusiv taxa de stat în sumă de 18 492,94 de lei și cheltuieli pentru serviciile executorului judecătoresc în mărime de 4 556,25 de lei, iar în total suma de 23049,19 lei (vol. III, f.d. 26, 28-37).

În consolidarea soluției, prima instanță a reținut că, potrivit contractului de investiții și acordului adițional, atât reclamantul în calitate de „investitor”, cât și pârâții în calitate de „executori” urmau să execute obligațiunile contractuale în termen de 6 luni de la momentul semnării acordului. Acest fapt demonstrează că raporturile juridice între părțile contractante nu au caracter succesiv.

Prima instanță a concluzionat că suma de 31 000 de dolari SUA, achitați de reclamant, nu este un preț pentru careva servicii prestate, ci reprezintă investiția lui Ivan Caraivanov pe care urmau să o gestioneze pârâții, conform pct. 2.4 al contractului și care trebuia să fie investită în efectuarea unui complex de lucrări întru implementarea și lansarea comercială a proiectului.

Prima instanță a notat că pârâții nu au putut da careva explicații clare și certe privind natura obligațiilor care au fost executate și cum au fost utilizate mijloacele bănești investite de Ivan Caraivanov. Mai mult ca atât, pârâtul Avanes Avanesean a declarat că nu a fost înregistrată o societate comercială în scopul investirii mijloacelor bănești. La fel, pârâtul Avanes Avanesean a menționat în ședința de judecată că mijloacele bănești au fost cheltuite în vederea achitării plăților sub formă de salarii unor programatori și a biletelor de avion pentru diverse deplasări, participări la conferințe internaționale, expoziții, arenda oficiilor și altele. De asemenea, acesta a specificat că nu deține documente contabile sau confirmări ale modului de realizare a acestor cheltuieli.

Astfel, în opinia instanței, circumstanțele date atestă faptul că executorii nu și-au îndeplinit obligațiile conform contractului de investiții.

La 24 august 2020, Avanes Avanesean și Vladimir Nani au declarat apel împotriva hotărârii din 29 iulie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru (vol. III, f.d. 39-42).

La 24 august 2020, Maxim Carabeț a declarat apel împotriva hotărârii din 29 iulie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru (vol. III, f.d. 51-53).

În atare circumstanțe, completul consideră că, la demararea căii de atac în ordine de apel, Maxim Carabeț, Avanes Avanesean și Vladimir Nani au respectat modul și termenul prevăzut la art. 362 din Codul de procedură civilă.

Prin decizia din 10 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău s-au admis apelurile declarate de Avanes Avanesean, Vladimir Nani și Maxim Carabeț.

S-a casat hotărârea din 29 iulie 2020 a Judecătoriai Chișinău, sediul Centru și s-a pronunțat o hotărâre nouă, prin care:

S-a respins ca nefondată cererea de chemare în judecată depusă de Ivan Caraivanov.

S-a încasat de la Ivan Caraivanov în folosul lui Maxim Carabeț cheltuielile de judecată compuse din taxa de stat achitată la depunerea cererii de apel în sumă de 1 000 de lei.

S-a încasat de la Ivan Caraivanov în folosul lui Avanes Avanesean cheltuielile de judecată compuse din: taxa de stat achitată la depunerea cererii de apel în sumă de 1 000 de lei, cheltuielile pentru asistență juridică în sumă de 5 000 de lei și plata pentru traducerea actelor în sumă de 5 770 de lei.

S-a încasat de la Ivan Caraivanov în folosul statului diferența taxei de stat de la care au fost scutiți apelanții la depunerea apelurilor, în sumă totală de 25 700,65 de lei (vol. III, f.d. 165, 166-171 recto-verso).

În consolidarea soluției, instanța de apel a notat că, la 15 noiembrie 2016, părțile contractante au semnat acordul adițional, prin care executanții au confirmat faptul obținerii de la investitor, în contul serviciilor prestate și în ordinea onorării angajamentelor investitorului prevăzute de contractul de investiții din 15 ianuarie 2016, suma totală de 33 400 de dolari SUA.

Totodată, conform acordului adițional, la momentul semnării acestuia atât investitorul, cât și executanții nu au pretenții unul față de alții în vederea onorării angajamentelor, prevăzute de contractul din 15 ianuarie 2016.

Instanța de apel a considerat că, în speță, nu sunt aplicabile prevederile art. 733-735 din Codul civil, or, prin semnarea acordului adițional la 15 noiembrie 2016, Ivan Caraivanov a acceptat prestația executată și a confirmat că nu are pretenții față de Maxim Carabeț, Avanes Avanesean și Vladimir Nani în privința sumei de 33 400 de dolari SUA.

Semnarea acestui acord adițional denotă că Maxim Carabeț, Avanes Avanesean și Vladimir Nani și-au executat obligațiile asumate față de Ivan Caraivanov.

Astfel, instanța de apel a conchis că, în speță, nu sunt întrunite condițiile legale de rezoluțiune a contractului și aplicarea principiului „*restitutio in integrum*”, deoarece prin semnarea acordului adițional la 15 noiembrie 2016 Ivan Caraivanov a acceptat prestația executată și a confirmat că nu are pretenții față de executori.

La 09 decembrie 2021, Ivan Caraivanov și reprezentantul acestuia, avocatul Svetlana Voevuțkaia-Pîslariuc, au declarat recurs împotriva deciziei din 10 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea integrală a deciziei recurate, menținerea hotărârii din 29 iulie 2020 a Judecătoriai Chișinău, sediul Centru și compensarea în mod solidar din contul intimaților în beneficiul său a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 10 000 de lei, suportate în instanța de apel și în instanța de recurs, precum și compensarea taxei de stat (vol. III, f.d. 179-196).

În motivarea recursului a invocat că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a interpretat în mod eronat legea și a apreciat în mod arbitrar probele prezentate la materialele cauzei, neoferind răspuns la toate circumstanțele și argumentele invocate.

În opinia recurentului și a reprezentantului acestuia, instanța de apel a dat o apreciere eronată acordului adițional din 15 noiembrie 2016, or, simpla consemnare în acordul adițional din 15 noiembrie 2016 a faptului că „părțile nu au pretenții una față de alta în legătură cu executarea obligațiilor stabilite prin contractul din 15 ianuarie 2016” nu probează executarea corespunzătoare a obligațiilor contractuale, în situația în care în cadrul dezbaterilor judecătorești a fost demonstrat faptul că intimații nu și-au îndeplinit obligațiile contractuale asumate.

Recurentul a menționat că, în cadrul examinării cauzei, Maxim Carabeț, Avanes Avanesean și Vladimir Nani nu au demonstrat îndeplinirea cel puțin a unei obligații contractuale prevăzute la pct. 2.3 și pct. 2.4 ale contractului din 15 ianuarie 2016, și anume înregistrarea juridică a activității, angajarea administratorului, contabilului; ducerea contabilității și evidenței fiscale etc., nu au confirmat documentar (prin facturi, chitanțe, cecuri etc.) utilizarea investițiilor primite. La fel, aceștia nu au demonstrat că și-au executat obligațiile conform pct. 3.4 ale contractului, de a prezenta investitorului, în orice moment la solicitarea acestuia, raportul în formă scrisă în privința utilizării mijloacelor financiare primite.

În acest sens recurentul a considerat că prima instanță corect a constatat că Maxim Carabeț, Avanes Avanesean și Vladimir Nani nu și-au executat obligațiunile contractuale, și anume că nu au înregistrat forma organizatorico-juridică de activitate a proiectului, nu au fost angajați administratorul, contabilul și alt personal necesar pentru funcționarea proiectului, nu a fost asigurată ducerea evidenței contabile și fiscale a companiei conform prevederilor legale și nu a fost prezentat investitorului raportul privind modul de utilizare și folosire a mijloacelor financiare acordate, care urma a fi argumentat din punct de vedere fiscal și contabil, conform prevederilor legale.

Respectiv, la caz, instanța de apel eronat a ajuns la concluzia că executorii și-au executat obligațiile asumate. Cu atât mai mult că, acordul adițional din 15 noiembrie 2016, în baza căruia instanța de apel și-a motivat soluția, este în contradicție cu alte probe administrate, și anume somațiile prin care Ivan Caraivanov a solicitat prezentarea raportului privind utilizarea mijloacelor financiare investite, actul de constatare întocmit de executorul judecătoresc Anatolie Bănărescu, explicațiile părâtului Avanes Avanesean, care în ședința de judecată a declarat că nu a fost înregistrată o societate comercială în scopul investirii mijloacelor bănești, că nu deține careva documente contabile sau confirmări ale modului de realizare a acestor cheltuieli, etc.

Recurentul a opinat că aceste circumstanțe atestă cert că intimații nu și-au executat obligațiile contractuale, iar acest fapt constituie temei viabil pentru rezoluțiunea contractului de investiție și aducerea părților în poziția inițială.

La 17 februarie 2022, Curtea Supremă de Justiție a notificat intimaților Maxim Carabeț, Avanes Avanesean și Vladimir Nani recursul declarat de Ivan Caraivanov și reprezentantul acestuia, avocatul Svetlana Voevuțkaia-Pîslariuc, împotriva deciziei din 10 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, explicându-le dreptul de a depune referințe asupra acestuia (vol. III, f.d. 217).

Prin referința depusă electronic la 11 aprilie 2022, intimații Avanes Avanesean și Vladimir Nani, reprezentați de avocatul Natalia Vladimirov au

solicitat a declara inadmisibil recursul lui Ivan Caraivanov împotriva deciziei din 10 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, în temeiul art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă.

Deși, conform avizului de recepție a trimiterii poștale DS8006208874AS, intimatului Maxim Carabeț i-a fost comunicată la 22 februarie 2022 copia recursului, acesta nu a făcut uz de dreptul său procedural și nu a depus referință în care să-și expună poziția procesuală pe marginea criticilor formulate în recurs.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinschi v. Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan v. Republica Moldova, 05 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea *inter alia* cauzele Marc Brauer v. Germania, 01 septembrie 2016, § 34; Miessen v. Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić v. Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac v. Croația (Marea Cameră), 05 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 10 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate

între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele *Levages Prestations Servicii v. Franța*, 25 octombrie 1996, § 40; *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; *Freitag v. Germania*, 19 iulie 2007, § 37; *Marc Brauer*, 01 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură se instituie prin indicarea unei date calendaristice, datei comunicării actului de procedură, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și cert că se va produce. În ultimul caz, actul de procedură poate fi efectuat în decursul întregii perioade. Dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, inclusiv de comunicarea actului de procedură, atunci ziua survenirii evenimentului sau a momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa v. România*, 09 decembrie 2014, § 16; *Tence v. Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov v. Ucraina*, 03 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko v. Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Dispozitivul deciziei Curții de Apel Chișinău a fost pronunțat la 10 iunie 2021 (vol. I, f.d. 207). Conform extrasului din poșta electronică cu adresa „adelina.oaieneagra@justice.md”, decizia motivată a instanței de apel a fost notificată electronic reprezentantului recurentului, avocatului Svetlana Voevuțkaia-Pîslariuc, la 11 noiembrie 2021 (vol. III, f.d. 172).

Astfel, completul de admisibilitate opinează că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece cererea de recurs a fost depusă la 09 decembrie 2021 (vol. III, f.d. 179).

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de Ivan Caraivanov și reprezentantul acestuia, avocatul Svetlana Voevuțkaia-Pîslariuc, rezultă că aceștia nu au evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a

textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Ivan Caraivanov și reprezentantul acestuia, avocatul Svetlana Voevuțkaia-Pîslariuc nu au invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului și reprezentantului acestuia cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson v. Olanda, 26 martie 1996, § 67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Ivan Caraivanov și reprezentantul acestuia, avocatul Svetlana Voevuțkaia-Pîslariuc, nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce Ivan Caraivanov a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „Levages Prestations Services” v. Franța, cererea nr.21920/93 din 25 octombrie 1996, §§ 48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 § 1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher v. Cehia, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §§ 65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera

recursul declarat de Ivan Caraivanov și reprezentantul acestuia, avocatul Svetlana Voevuțkaia-Pîslariuc, împotriva deciziei din 10 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Ivan Caraivanov și reprezentantul acestuia, avocatul Svetlana Voevuțkaia-Pîslariuc, împotriva deciziei din 10 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Galina Stratulat

Maria Ghervas